

Мечката рипнала отъ крушата долѣ, мѣтнала се на друго дърво и се скрила тамъ между шумнатитѣ клонища.

Лисицата съ своитѣ 99 хитрини хукнала да бѣга, а кучетата — по нея. Върти тя рунтава опашка на лѣво, върти на дѣсно, но и кучетата се не шегуватъ. Едно куче я захапало за опашката и я откъснало. Лисицата останала „кжса“ и едва избѣгала. Слѣдъ нѣколко часа лисицата отишла подъ дървото и почнала да сърди мечката, като ѝ думала: „кжса, кжса! . . .“

Мечката си сидѣла между клонитѣ, шегувала се съ лисицата, като ѝ отговаряла: „и азъ „кжса“ и ти „кжса“!

Лисицата се пукала отъ ядъ.

## Благородното куче.

Въ единъ градецъ, край морето, живѣяли двѣ кучета: Тори и Карло. Тори билъ отъ нюфандленскитѣ кучета, а Карло отъ обикновенитѣ, съ тѣпа муцуна, широки гърди и кжси крака. И двѣтѣ кучета били доста силни, добри, спокойни и кротки, но, когато се срѣщали на улицата, тѣ всѣки пжтъ започвали да рѣмжатъ единъ на другъ, а понѣкога работата огивала и до бой.

Веднажъ тѣ се срѣщнали на края на скелята, гдѣто се спиратъ параходитѣ, и, както всѣкога, почнали да се каратъ. Най-послѣ тѣ се разярили и се сбили. Въ борбата си